

Čís. 16340.

Odepřítí potvrzení vyrovnání lze podle § 58, odst. 2, vyr. ř. jen tehdy, není-li vůbec možno zjednatí si dostatečný přehled o hospodářském stavu vyrovnacího dlužníka, nikoli již tenkrát, není-li možno zjednatí si takovýto přehled toliko pro povrchní vykonávání úřadu vyrovnacího správce, který nezjistil přesně stav a cenu dlužníkovy jmění a neuvedl ani, zda dlužník vedl obchodní knihy, a podle čeho zjistil majetkový stav dlužníkův.

Rozhodnutí o potvrzení anebo odepření potvrzení vyrovnání není vázáno na 90denní lhůtu vytčenou v § 65, odst. 1, vyr. ř., a soud může k nápravě uvedené vady vždy zaříditi z úřadu bedlivé prozkoumání majetkového stavu dlužníkovy vyrovnacím správcem a doplnění jeho zprávy.

Není překážkou potvrzení vyrovnání z důvodu nedovolené výhody, jestliže tříčtvrtinová většina vyrovnacích věřitelů, počítaná podle § 50 vyr. ř., nepočítaje v to ovšem ty věřitele a pohledávky, kterým se má dostati uspokojení výhodnějšího, nepopřela výhodnější přednostní pořadí přihlášených pohledávek, ač jim takovýto pořadí nepřislušelo, a hlasovala pro vyrovnání, souhlasíc tak mlčky s přednostním pořadím.

(Rozh. ze dne 29. září 1937, R II 423/37.)

Soud první stolice potvrdil vyrovnání sjednané mezi vyrovnacím dlužníkem Hubertem H. a jeho věřiteli při roku dne 24. září 1937. Rekursní soud na rekurs vyrovnacího věřitele nezl. Františka Ř. odepřel potvrzení uvedeného vyrovnání. Důvody: Stěžovatel brojí proti napadenému usnesení jednak proto, že vyrovnání odporuje společnému zájmu věřitelů, jednak že nebylo z dosavadního řízení možno zjednatí si dostatečný přehled o hospodářském stavu dlužníkově. Stěžovateli nutno přisvědčiti co do posléz uvedeného důvodu, neboť vyrovnací řízení trpí podstatnými vadami, které znemožnily získání dostatečného přehledu o majetkovém stavu dlužníkově a tím i jeho přezkoumání za účelem potvrzení vyrovnání věřiteli přijatého. Podle § 34 č. 1 vyr. ř. má si vyrovnací správce především zjednatí zevrubnou vědomost o majetkovém stavu a dosavadním hospodaření dlužníkově. Vyrovnací správce však ve své zprávě výslovně uvádí, že upustil od přesné inventury, aby ušetřil útrat, označuje ocenění majetku dlužníkem za vysoké, aniž však vysvětlil, jakým způsobem zjistil cenu majetku vyrovnacího dlužníka, dále že se o exekuci kauce a daňových přeplatků ve výši 6.000 Kč vůbec nemohl přesvědčiti a že v příčině přihlášených pohledávek se přesvědčil jen o některých, a to podle došlých přihlášek, kdežto většinu jich že nemohl přezkoumati pro krátkost doby. Přece však je zapsal do seznamu přihlášek, ač podle § 44 č. 2 vyr. ř. jest zejména povinen přezkoumati jednotlivé přihlášky podle obchodních knih a jinakých zápisků dlužníkových, dlužníka o nich vyslechnouti a teprve potom zapsati výsledek šetření a vlastní vyjádření do seznamu

při každé jednotlivé pohledávce atd. Vyrovnač správce také ve své zprávě neuvedl, zda dlužník vedl obchodní knihy, a podle čeho zjistil majetkový stav dlužníkův, který hledíc na to, co na počátku zprávy uvedl, nemůže býti spolehlivý. Po podání takto neúplné a nedostatečné zprávy vyrovnacím správcem měl vyrovnací komisař, jestliže to vyrovnací správce ani žádný z dostavivších se věřitelů nenavrhl, odročiti vyrovnací rok na přiměřenou dobu (ovšem v mezích 90denní lhůty podle § 65 č. 1 vyr. ř.), za účelem důkladného přezkoumání majetkového stavu dlužníkov a doplnění zprávy, ježto nemohla skýtatí náležitý přehled o majetkovém stavu dlužníkově a nemohla býti podkladem pro složení vyjevovací přísahy dlužníkem a pro hlasování o nabídnutém vyrovnání. Vyrovnací komisař však, aniž si dal vysvětliti rozpory mezi majetkovým stavem dlužníkem v návrhu uvedeným a neúplnou zprávou vyrovnacího správce, zejména v příčině kauce a daňových přeplatků 6.000 Kč a rozdílů v ocenění, připustil, aby dlužník složil vyjevovací přísahu, a poté přikročil k hlasování. Také zápis o vyrovnacím roku vzbuzuje pochybnosti, zda je věrným zachycením průběhu jednání o vyrovnacím roku, když o přísaze je zmínka až po zjištění několika otázek Dr. B-a vyrovnacímu dlužníkov a jeho odpovědí a j. Pro nedostatečnou přípravu resp. neúplné zjištění majetkového stavu dlužníkov, zejména většího počtu přihlášených pohledávek se stalo, že pohledávky rolníků za povoznické práce (odvoz hlíny), a to Antonína V. 3.112 Kč, Františka F. 145 Kč, Aloise O. 4.188 Kč 90 h, Františka O. 6.240 Kč 55 h, Františka V. 5.438 Kč 40 h a Františka K. 834 Kč 10 h, celkem 15.958 Kč 95 h byly podle přihlášek jako pohledávky ze mzdy uznány jak vyrovnacím správcem, tak dlužníkem za pohledávky přednostní, ač jde o úplaty za dílo, jež podle § 26 č. 5 vyr. ř. nejsou pohledávkami přednostními. Tím se také stalo, že většina uvedených věřitelů, ač byli přítomni, nebyla připuštěna k hlasování a že se jim tak, ať už s vědomím dlužníkovým, či bez něho, dostalo zvláštních výhod proti ostatním nepřednostním věřitelům (§ 54 č. 2 vyr. ř.), čehož si při hlasování nebyli vědomi, ježto v seznamu přihlášek je zapsána jako důvod vzniku pohledávky mzda (aniž bylo ve vyrovnacím návrhu uvedeno, že též pohledávky věřitelů ze smluv o dílo jsou vyrovnáním nedotčeny), že se tím o částku jejich pohledávek snížila suma pohledávek věřitelů oprávněných k hlasování a podle toho poměrně i požadovaná tříčtvrtinová většina atd. Pro vylíčené závažné vady vyrovnacího řízení, které hledíc na uplynutí 90denní lhůty k přijetí vyrovnacího návrhu (§ 65, odst. 1, č. 1 vyr. ř.) nemohou již býti napraveny a které zároveň znemožňují, aby si rekursní soud mohl zjednatí dostatečný přehled o hospodářském stavu dlužníkově, bylo rekursu vyhověti a napadené usnesení změnití tak, že se potvrzení vyrovnání věřiteli přijatého odpírá (§ 58, odst. 1, č. 2, 3 a odst. 2, poslední věta, vyr. ř.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Že nezletilý František Ř. byl oprávněn k rekursu proti usnesení o potvrzení vyrovnání, když výslovně k vyrovnání nepřivolił, plyne z § 59

vyr. ř., a nejsou proto dovolací rekursy v tomto směru důvodné. Věcné však jsou odůvodněny. Napadeným usnesením bylo odepřeno potvrzení vyrovnání podle § 58, odst. 2, vyr. ř. proto, že prý si není možno zjednatí dostatečný přehled o hospodářském stavu dlužníka, ježto vyrovnací správce nezjistil přesně stav a cenu dlužníkovu jmění a neuvedl, zda dlužník vedl obchodní knihy, a podle čeho zjistil vyrovnací správce majetkový stav dlužníka. Tím však není splněn předpoklad § 58, odst. 2, vyr. ř., poněvadž to ustanovení předpokládá, že není vůbec možno zjednatí si dostatečný přehled o hospodářském stavu dlužníkově, a nikoliv že si přehled ten nelze zjednatí pro povrchní vykonávání úřadu vyrovnacího správce a důsledkem toho pro jeho nedostatečnou správu. Takovou vadu lze napravit, neboť rozhodnutí o potvrzení nebo odepření potvrzení vyrovnání není vázáno na 90denní lhůtu podle § 65, odst. 1, č. 1 vyr. ř.; naopak soud může podle § 189, odst. 4, konk. ř. a § 70 vyr. ř. pro zjištění rozhodujících skutečností prováděti z úřední moci důkazy a konati vhodná šetření, a může proto i rekursní soud naříditi, aby vyrovnací správce bedlivě prozkoumal majetkový stav dlužníka a aby svou zprávu doplnil. Pouhá nedostatečná zpráva vyrovnacího správce by tudíž nebyla důvodem k odepření potvrzení vyrovnání.

Než doplnění zprávy vyrovnacího správce nebylo ani zapotřebí, poněvadž se rekurs podaný proti usnesení prvního soudu o potvrzení vyrovnání opíral o to, že není možno zjednatí si dostatečný přehled o hospodářském stavu dlužníkově z toho důvodu, že zpráva vyrovnacího správce je nedostatečná, nýbrž proto, že pohledávky rolníků za odvoz hlíny byly neprávem uznány za přednostní pohledávky podle § 26 č. 5 vyr. ř., čímž prý jim byly poskytnuty nedovolené zvláštní výhody podle § 55 vyr. ř., a že věřitelce D. G. v M. T. a věřiteli Karlu D. bylo přiznáno hlasovací právo za část jejich pohledávek, za které jim hlasovací právo nepříslušelo. A mimo to vytýkal stěžovatel, že vyrovnání odporuje společnému zájmu věřitelů (§ 58, odst. 2 vyr. ř.) jednak proto, že zařazením dotčených pohledávek za odvoz hlíny mezi pohledávky přednostní zkrátil dlužník své jmění a poškodil vyrovnací věřitele, jednak proto, že zažádal o zavedení vyrovnacího řízení v době, kdy mu hrozil již konkurs, a jednak proto, že nepodal průkaz o tom, že dostojí závazkům plynoucím z vyrovnání. Avšak uvedené vývody rekursu nejsou způsobilé odůvodniti odepření potvrzení vyrovnání. Neboť, i kdyby uznání pohledávek za odvoz hlíny za pohledávky přednostní bylo poskytnutím zvláštních výhod (§ 55 vyr. ř.), není to překážkou potvrzení vyrovnání ani podle § 50, odst. 1, č. 1 vyr. ř., ani podle § 58, odst. 2, vyr. ř., poněvadž z § 54, odst. 2, vyr. ř. plyne, že některým vyrovnacím věřitelům lze poskytnouti výhodnější uspokojení, jestliže ostatní věřitelé projeví s tím souhlas, a že souhlas ten jest dán, vysloví-li se pro ně většina věřitelů pohledávek, počítaná podle § 50, přičemž se nepočítají věřitelé, kterým se má dostati výhodnějšího uspokojení, ani jejich pohledávky. Stačí tedy souhlas věřitelů tří čtvrtin všech přihlášených pohledávek, nepočítajíc v to ty věřitele a pohledávky, kterým se má dostati uspokojení výhodnějšího. To se v souzeném pří-

padě stalo. Neboť třičtvrtinová většina věřitelů byla dosažena a ti věřitelé věděli, že rolníci, o nichž se zmiňuje rekursní usnesení, přihlásili své pohledávky jako pohledávky přednostní, a mohli se podle § 46, odst. 3, vyr. ř. vyjádřiti i o pohledávkách přihlášených jako přednostních (§ 43, odst. 4, vyr. ř.). Jestliže jim nepopřeli přednostní pořadí, a přes to hlasovali pro vyrovnání, tedy mlčky souhlasili s přednostním pořadím oněch pohledávek (§ 863 obč. zák.). Pokud bylo přiznáno hlasovací právo věřitelce D. G. v M. T. a věřiteli Karlu D., nemůže to nezl. František Ř. napadati, když při vyrovnacím roku dne 24. září 1936, — ač byl zastoupen Dr. Karlem B., — pohledávky ty ani zčásti nepopřel. Vyrovnací komisař musil proto dovoliti, aby věřitelé oněch pohledávek plně s nimi hlasovali, a nepotřeboval vůbec podle § 52, odst. 2, vyr. ř. rozhodovati o jejich hlasovacím právu. Nejde tu proto ani o překážku potvrzení vyrovnání podle § 58, odst. 1, č. 2 vyr. ř. Že by vyrovnání odporovalo společným zájmům věřitelů (§ 58, odst. 2, vyr. ř.), stěžovatel svými vývody nedolíčil, neboť že přiznání přednostního práva právě uvedeným pohledávkám neodporovalo společnému zájmu věřitelů, plyne z toho, co bylo již uvedeno, a že podání žádosti o zahájení vyrovnacího řízení v době, kdy dlužníku již hrozí konkurs, není překážkou potvrzení vyrovnání, plyne již z § 1, odst. 3, vyr. ř. Nemůže proto ani odůvodniti názor, že vyrovnání odporuje společnému zájmu věřitelů. Bylo proto dovolacím rekursům vyhověno.

Čís. 16341.

Pokud jest formálně zrušující rozhodnutí rekursního soudu ve skutečnosti změnujícím rozhodnutím.

Jestliže vypovídající nepodal opravný prostředek proti usnesení soudu druhé stolice, jímž bylo vyhověno rekursu vypovídáného do odmítnutí jeho námitek proti výpovědi a prvému soudu uloženo další jednání a rozhodnutí ve věci samé, nabylo usnesení to právní moci a nelze je již napadati ani dovoláním proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu s hlediska § 502, odst. 4, c. ř. s. Nepřevyšoval-li předmět sporu 7.000 Kč, jest v takovém případě dovolání nepřipustné.

(Rozh. ze dne 29. září 1937, Rv II 745/37.)

Prvý soud odmítl usnesením ze dne 11. března 1937, č. j. C I 128/37-4, námítky, které podala žalovaná proti mimosoudní výpovědi žalobců, dané dopisem ze dne 15. února 1937, ježto nespátkoval v písemném projevu, obsaženém v onom dopise, mimosoudní výpověď pro nedostatek náležitostí podle § 562 c. ř. s., k rekursu žalované zrušil rekursní soud dotčené usnesení a uložil procesnímu soudu, aby o věci dále jednal a znova rozhodl. Opravný prostředek žalobce nepodal. Soud první stolice poté prohlásil uvedenou mimosoudní výpověď za neúčinnou. Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek, stanoviv hodnotu předmětu sporu částkou 2.000 Kč.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobců.